

Не мами ми сина, сина Костадина!“ —

„О мори бабо стара, убилъ ми те господъ!

Кой ти мамить сина, сина Костадина?

Мамѣтъ, ти го мамѣтъ мой—те цѣрни очи.“ —

„Девойче оре’о’о ветче, босилко’о кивче!

Не вѣрви ми низъ дворѣ,

Не мами ми сина, сина Костадина!“ —

„О мори бало стара, убилъ ми те господъ!

Кой ти мамить сина, сина Костадина,

Мамить, ти го мамить мое бѣло лице.“ —

„Девойче, девойче, вишна и високо,

Кѣпина—ѣ кноко, не вѣрви ми низъ дворѣ,

Не мами ми сина, сина Костадина!“ —

„О мори бабо стара, убилъ ми те господъ!

Кой ти мамить сина, сина Костадина?

Мамить, ти го мамить мое бѣло гърло.“ —

„Девойче, девойче вишна и високо,

Кѣпина—ѣ кноко, не вѣрви ми низъ дворѣ,

Не мами ми сина, сина Костадина!“ —

„О мори стара бабо, убилъ ми те господъ!

Кой ти мамить сина, сина Костадина?

Тебѣ ти го мамить моя тонка става.

Защо ми ѣ, бабо, вишно и високо

Вишно и високо, кѣпино—ѣ кноко.“ —

„Девойче, девойче, вишна и висока!

Како не ми мамить сина Костадина?

Той рано ми станвить, на дукань ми одить,

Ти порано станвишь, на вода ми одишь;

Него ми го мамишь; на дукань ми седить,

Край дукань му вѣрвишь, него ми го мамишь.“ —

„О мори бабо стара, убилъ ми те господъ!

Заръ ти ниетъ имашъ насъ да нѣ отделишь!

Смѣрт—та да те делишь, тебе да те немасть;

Ама мие два—та въ шарена одаа,

Въ шарена одаа, на мека постеля.

На лоши зборо’и полошо ке на’ишь;

Сина ти люби го, а мене кроти ме,

Ако сакашь, бабо, векъ да си поминишь,

Ама мие два—та не си съ делиме.“

